

Redovnice so jo začudeno opazovale. Približale so se ji in jo klicale po imenu. Pa niso dobile nobenega odgovora. Jezus je bil namreč lepo dušo svoje drage nevestice že odpeljal s seboj na večno ženitnino, v sveta nebesa.

Imeldino telo so pokopali v kamenit grob v cerkvi. Ljudje so se ji hodili na grob priporočat v raznih potrebah. Godili so se celó čudeži. Zato jo je prištel sveti oče Leon XII. med blažene. Leon XIII. je pa izbral Imeldo za patrono prvoobhajancev.

Dragi Marijin otrok! Koliko let je od tega, kar si bil prvikrat pri svetem obhajilu? Gotovo se tega dne še dobro spominjaš? Saj je izmed najvažnejših dni tvojega življenja. Pa ni ostalo samo pri prvem svetem obhajilu. Pristopil si potem še večkrat k mizi Gospodovi. Zakrament presvetega Rešnjega Telesa je zakrament, ki ga boš največkrat prejel v svojem življenju. Glej — in ta zakrament je najsvetejši med vsemi. Ali se tega popolnoma zavedaš? Kar prejmeš pri svetem obhajilu, se ne da primerjati z nobenim zakladom tega sveta. Jezus, tvoj Bog in Odrešenik, se tukaj v prijateljstvu združi s teboj. Pomnoži ti posvečujočo milost. Odpusti ti male grehe. Pomaga ti v boju zoper hudo poželenje in smrtni greh. Pomnoži ti nadnaravne čednosti, posebno ljubezen. Veliko, veliko prejmeš pri vsakem svetem obhajilu.

Glej, in kaj zahteva Bog od tebe, ko ga hočeš prejeti? O, prav malo. Pripravo na duši in telesu in potem zahvalo. Glej, da narediš to vedno lepše in boljše. Posebno za velikonočno sveto obhajilo poskrbi, da ga prejmeš kolikor le mogoče dobro pripravljen. Potem boš vesel obhajal spomin vstajenja Gospodovega. To ti prav iz srca želim.

Otroci Marijini: Blagoslovljeno veliko noč!

Z ljubim Sinom vas blagoslovi — devica Marija!

M. K.:

Povestica o Marijini cvetki.

Mrzlo je bilo zunaj. Solnčka že dolgo ni bilo nič na spregled. Veter se je kar ves dan preganjal po vasi. V vsak kotič je utaknil svoj radovedni nosek; vsepovsod so ga čutili in slišali otroci, ki so hiteli že v mraku iz šole domov za toplo peč.

Tudi Marica je hitela iz šole proti domu. Pot jo je peljala mimo kapelice Matere božje. In pri nebeški mami Mariji se je sleherni dan nekoliko pomudila. Bila je pridna in pobožna deklica.

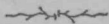
Prelepa je bila kapelica nebeške Gospe. Koliko cvetk in zelenja je že poklonila Marica nebeški kraljici Mariji! Vse poletje, do pozne jeseni ji je prinašala vsak dan svež venček cvetic in ga je položila Mariji k nogam. Premajhna je še bila, da bi okrasila z njim Mariji sveto glavo. Toda minulo je poletje, prešla tudi hladna jesen. — — Na vrtovih in na travnikih ni bilo več cvetk za Marijo.

Tudi danes je Marica pred kapelico. Tudi danes se mudi pri Mariji, ker jo tako pristrčno ljubi. Toda njen zaupljivi pogled na Mamko božjo je žalosten, glasek tako otožen: »Marija, glej, cvetic nimam nič. Vse so umrle... Davi sem hotela utrpati še zadnje na našem vrtu — a, Marija lepa, ni jih bilo več... Slana jih je požgala v hladni noči. Češčena si Marija...« Orosile so se oči blagi deklici, ker ni mogla več dičiti s pisanim cvetjem lepe nebeške Gospe.

Žalostna in zamišljena je prišla Marica iz šole domov. Tiho — nekako boječe — je pozdravila mamico, ki je sedela pri oknu in šivala. Takoj je izprevidela dobra mamica, da je hčerka žalostna. Hudo ji je bilo, saj je pre-dobro poznala svojega otroka. Pridna in marljiva je bila Marica v šoli in Marijo je ljubila iz vsega srca, Bogca pa tudi. Kaj li je dobremu otroku? Tiho vpraša Marico: »Zakaj plakaš, ljubo dete?« — »Mamica — cvetk ni več na vrtovih in po travnikih za Marijo. Vse so umrle.. vse...« In spet je zaplakala dobra deklica. Privila se je majki tesno v naročje. »Mamica, vse so umrle... vse...!« In oklenila se je mamice. »Mamica, zakaj so umrle rožice?!« — In zaupno je pogledala materi v oči. — »Zato, ljubo dete, da bodo iznova in še lepše vzevetele za Marijo —« odgovori mamica, in velika, svetla solza sreče ji zaigra v očesu.

Zveselila se je dobrega otroka, blage hčerke. In še je govorila: »Marica, saj še cveto lepe cvetke za Marijo. Vso zimo bodo cvetele ter krasile Marijo, tvojo srčno ljubljeno nebeško Gospo, krasile s pobožno molitvijo in

z lepim, svetim življenjem. Te cvetke ljubi Marija bolj od vseh drugih. Njim izprosi pri vsemogočnem Bogu vse... prav vse, kar si poželé dobrega in lepega. Dete moje — te cvetke so Marijini otroci! Le vsak dan prosi nebeško Gospo, da ji ostaneš zvest, pokoren in dober Marijin otrok — lepa cvetka za Marijo.«

Vanin:

Naša zabava.

<i>Kadar dežek pada,</i>	<i>Ko pa dežek neha,</i>
<i>je pri nas navada,</i>	<i>nam je pa uteha</i>
<i>da se mi otroci</i>	<i>morje, — Ne! Mlakuža,</i>
<i>v sobi kje igramo:</i>	<i>ker ob našem hlevu</i>
<i>„Slepo miš“ imamo</i>	<i>se po takem dnevu</i>
<i>s šibo tanko v roci.</i>	<i>steče širna luža.</i>

Uganke.

Brez peroti leti, brez nog beži. Kdo?

(Oblak — meglja.)

Trije bratje pa en sam klobuk. Kaj je to?

(Črevljarški stol.)

Gledala sta se dva brkasta, oba repata, pa sta se drug drugega bala. Kdo sta?

(Pes in mačka.)

Krono ima, pa kralj ni; ostroge ima, pa vitez ni. Kdo je to?

(Petelin.)

1. Besedna uganka.

Sestavi besede: Ararat, Panama, Evropa, očitar, Regina, vrečar, tako po vrsti, da boš iste besede bral v vodoravni in v navpični vrsti.